

T. A. HEKE

ISSN 0134-2266

1992

10

PIHO '92

Kui oleksin päike

Kui ma oleksin päike,
kõigi põski siis paitaks,
küpsemisaega kõik edasi aitaks.
Ma küpsetaks õunu,
mul oleks siis hea
ning kiirtega kuldaksin kogu me maa.
Ma tahaksin olla suur kollane päike,
ma rõõmustaks kõiki,
kes praegu veel väiksed.

SIRLI KAJA,
Kuusalu Keskkoolist

Kurjad kiisud

Pühapäeval juhtus imelik lugu. Minu väikesed kiisud Killi ja Muti ründasid õues päris suurt koera. Küll koer alles pages nende eest! Kiisud rahunesid alles siis, kui koer uksest sisse sai lipsata.

RAIT LEPPIK Paide 1. Keskkoolist

Minu unenägu

Ma nägin unes, et me mängisime Marguse hoovis ja siis mina muutusin hiireks. Egon muutus jäneseks, Janek muutus oravaks. Margus muutus põdraks ja siis me hüppasime põdra selga. Põder jooksis koos meiega tuhandeid kilomeetreid.

KRISTJAN RAOSILD Keava Algkoolist

Väike sinivaal

Sinivaal ujus vees ja märkas äkki kaldal konna. Vaal ehmus selle peale ja ruttas ema otsima. Kuid ta ei leidnud ema üles. Siis hakkas sinivaal nutma. Suur vaal nägi väikest vaala. Ta ütles, et ema oli läinud teisele poole merd koosolekule. Väike läks ka sinna ja saigi ema kätte. Nüüd läksid nad koos koju A tähte kirjutama. Sest vaal pidi sügisel kooli minema. Kui A täht kirjutatud sai, oligi õhtu käes ja väike sinivaal läks magama.

LIIS ARNEK Jõgevamaalt

Musi Ema

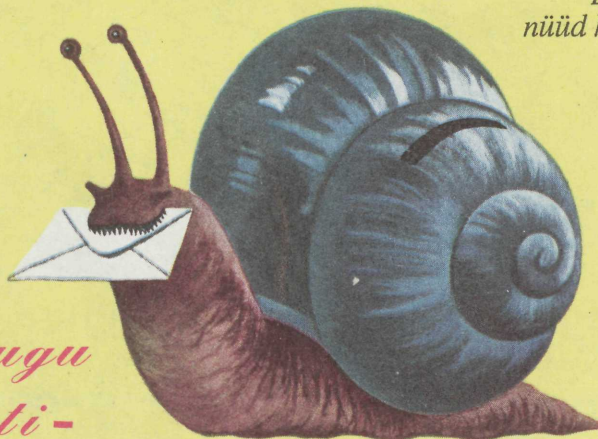
Musi musu musu
kaotas ära musu.
Kalli kalli kalli
kaotas ära kalli.
Pai pai pai
kaotas ära pai.

Musi musu musu
leidis üles musu.
Kalli kalli kalli
leidis üles kalli.
Pai pai pai
leidis üles pai.

MEELIS LAOS
Jõgeva 1. Keskkoolist

Minu emal vahel tunne on hea,
aga mis tunne see on,
seda tema ei tea.
Ta võtab mind vahel sülle
ja teeb toreda üllatuse mulle.

ENRIKO MÄSAK
Paide 1. Keskkoolist

Lugu

lutipudel

Mul on väike õde Liina. Talle ei meeldi, kui ma õhtul temast varem magama heidan. Liina tahab minuga mängida. Seepärast püüab ta mind igasuguste nippidega üles äratada. Ükskord magades tundsin, et mulle pannakse midagi suhu. Tundsin piima maitset. Tegin silmad lahti. Minu õde toitit mind lutipudelist piimaga. Oli uni läinud.

RAIN RUUVAL Haapsalu Linna Algkoolist

Vares

Elas kord vares. Ta oli erakordselt vana, 103-aastane. Ta tegi inimestele palju head, kõik laste haigused saadeti tema kaela. Aga ükskord jäi vares haigeks. Keegi ei osanud teda ravida. Üks tüdruk tõi varesele väikese pooliku kommi. Lapsel oli varesest väga kahju. Aga komm oli nii hea, et ta tahtis ise ka sellest natuke hammustada. Vares ei võtnud kommi vastu, temal hakkas jälle lapsest kahju, et see pool kommi ära tahtis anda.

Nüüd on vares juba ammu terveks saanud. Aga talurahvas ei saada enam vanale varesele lapse valu.

EPP KASEKÜLI Viljandi 3. 9-kl. Koolist

Emale

Kingiks oma emale
korjasime lilli.
Isa aga temale
mängis pajupilli.

Päev see kiirelt otsa sai,
aeg käes minna tuttu.
Emale ma tegin pai,
nüüd kuulan muinasjuttu.

HELEN ENDER
Saue Keskkoolist

Juulikuus võitsid loosiga Ibiza-Barbie RIINA UIBO Luunjast, KAIRIT ERRIT Nõvast, MARGIT RAJU Krabist, KAI KIHNO Tartust, KADRI HÄRM Tännassilmast, MARIANNE VALTNA Aravetelt, KÄTLIN HUUL Põlvast, SIRLE TAAKSALU Sõmerult, KATRIN JÄRVAN Alaverest, LAURA LIPP Paidest, MARIS ja MERILYN HEINASTE Pärnust ja TIINA KÜNNAP Sindist.

Sel kuul võite võita 12 Barbie-merineitsit, kui vastate õigesti kahele küsimusele ja saadate vastused 10. novembriks lahtisel postkaardil «Täheke» toimetusse aadressil: EE0109 Tallinn, Pärnu mnt. 67a «Täheke», Barbie.

Barbie

veetants

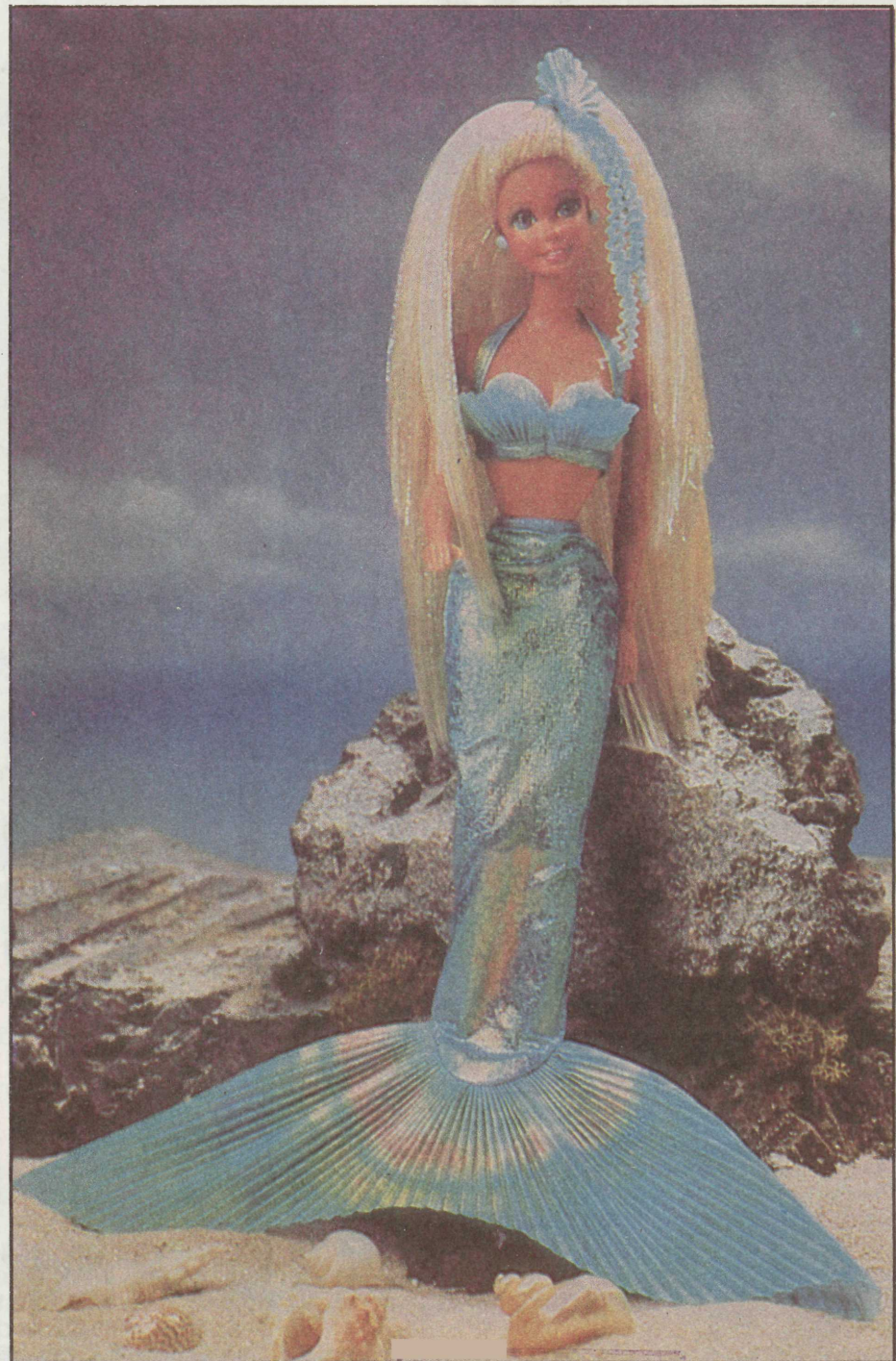
Kuumadel päevadel olin ma kas mere ääres või ujulas, sest muidu oleksin palavuse kätte ära nõrkenud. Loomulikult ei lebanud ma ainult laisalt päikese käes, vaid ujusin ja sukeldusin nii kaua, kuni mul päris külm hakkas.

Kord luges mu sõber Ken ajalehest, et veeballetti otsitakse parimaid kunstijuid. Mulle sõnagi lausumata pani ta mind võistlusele kirja. «Sa ujud ju nagu kala,» naeris Ken, kui ma temaga sellepärast pahan-dasin.

Siis turgatas mulle pähe päästev mõte: miks ma ei võiks etendada muinasjututegelast, kes ujub tõesti nagu kala vees. Ma valmistasin endale imeilusa sätendava merineitsi-kleidi. Sinna juurde ostsin ilusa merihobukujulise kammi. Ma tegin iga päev trenni, et võimalikult graatsiliselt ujuda ning sukelduda. Harjutamine pakkus mulle suurt lõbu.

Kui lõpuks võistluspäev saabus, sukeldusin ma lainetesse ja unustasin täiesti, et minu veetantsu jälgivad tuhanded. Järgmise päeva ajalehtedes kirjutati minust nii: «Merineitsi veetants oli kõige parem esitus selle aasta veeballeti-etendusel. Tantsu esitas Barbie, kes täiuslikult oma muinasjuturolli sisse elas. See, mida Barbie oma võluvas muinasjutukostüümis esitas, oli muinasjutt täis maagiat. Barbie näitas publikule ka salapäraselt värvivahetust. Iga kord, kui ta sooja hoovusesse sukeldus, muutusid tema juuksed vikerkaarevärviliseks. Kui ta aga ujus külmades voogudes, muutusid juuksed taas säravblondiks.»

1. Milline etteaste võitis esikoha veeballeti-etendusel?
2. Mis juhtub, kui Barbie-merineitsi juuksed saavad märjaks soojas vees?

Miks öökull päeval peitu poeb

Jaapani muinasjutu järgi JÜRI RANT

Illustreerinud HELDUR LARETEI

Õige-õige ammu ennemuistsel ajal pidas öökull värvaliametit. Vennad linnud käisid tema juures sulgi värvimas. Vastavalt soovile värvis öökull suled kaunilt kirevaks. Kõik kiitsid öökulli kunsti, ainult kaaren oli teist meelt ja uhkeldas oma värvimata valge sulekuuega. Viimaks tüütas aga säärane värvitus kaarna siiski ära. Ta lendas öökulli juurde ja ütles:

«Olgu siis peale. Värv ka minu suled ära. Aga tee seda nii, et kellelgi midagi sarnast ei oleks.»
Öökull mõtles kauan, mis värvi ta kaarna kuue

värvima peaks, ja võõpas selle viimaks mustaks.

«Nüüd oled seda värvi, nagu ei ükski teine lind,» ütles ta.

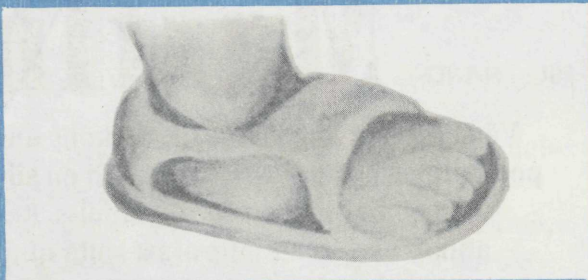
Kui kaaren aru sai, et ta suled on täiesti mustad, justkui oleks ta korstnast välja pugunud, hakkas tal endast hale. Kuid mida sai ta parata? Sest ajast saadik kannavad kõik kaarnad musta sulekuube. Aga koos kuuega kannavad nad endas viha öökulli vastu. Niipea, kui öökulli näevad, sööstavad nad talle kallale. Seepärast öökull end päeval ei näitagi. Ta käib jahil siis, kui kaarnad magavad.

Ühel päeval märkas Kaaren Kaarel, et ümber ringi käiakse ainult värviliste tossudega. Siis oli Kaarel mitu kuud söömata ja sai tossuraha kokku. Nüüd ostis temagi endale vikerkaarevärvilised jalavarjud. Olid mugavad küll. Aga ega siis alati ole tossudega ringi tossutatud. Kaarlit hakkas huvitama, mida vanal hallil ajal jala otsas kanti. Siis ta need naljakad pildid raamatutest leidiski.

Tuhandete aastate vanustelt skulptuuridelt näeme, et juba tol ajal kanti lõunamaades sandaale.

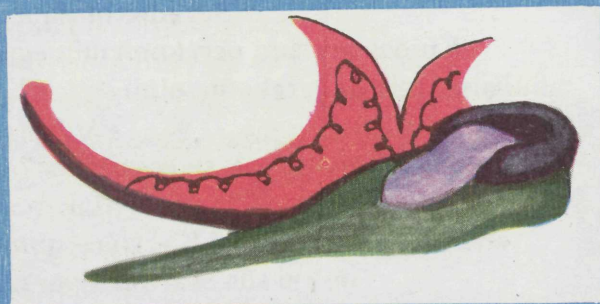
Külmal aastaajal ja põhjapoolsetes maades hakati kasutama nahast «põlvikuid», mille otsa seoti puutallaga sandaalid. Küllap need olidki saapa esiisad.

Taluinimesed käisid pea kõikjal Euroopas puukoorest viiskude või nahast pasteltega. Eestis kanti enamasti nahkpastlaid. Talvel tõmmati need villaste sukkade otsa. Nii käisid talulapsed koolis veel sinu vana-vanaema nooruses.

Illustreerinud HELI VEIGEL.

Keskaja kingad olid õige naljaka kujuga. Siis, umbes 500 aastat tagasi, olid moes hiigelpika ninaga jalavarjud. Vaevalt et need just eriti mugavad olid. Aga mis teha — mood . . .

Kontsad siginesid jalatsitele alles 300 aastat tagasi. Sellest ajast on eriti tuntud musketäri-saapad. Nende sääred olid nii pikad nagu sukad. Aga neid võis kanda ka allavolditud säärtega. Musketärisaabastel olid kindlasti kannused küljes. Kannused on kanna taga asuvad metalltärnid. Ratsutades antakse nendega hobusele märku kiiremini edasi liikuda.

Erinevatel rahvastel on olnud ka erisuguseid jalanõusid. Küllap on paljud kuulnud, et Hollandis käidi vanasti kingadega, mis olid üleni puust voolitud. Eskimote saapad olid aga põdranahast nagu nende riidedki. Et need soojemad saaksid, siis õmmeldi karv sissepoole. Suure külmaga tõmmati neile peale veel teised saapad, mille karv oli väljapoole.

ÜLO SUURSAAR

Ei usu

EI MINA USU SEDA,
ET OLEMAS ON KOLLE,
KA NÕIDU MA EI KARDA,
JA PUUSLIKKE, JA TROLLE.

VAID AINULT VANAPAGAN
OLEMAS VÕIB OLLA —
MA ÜKSKORD TEDA NÄGIN,
KUI LAKAST TULIN ALLA.

Toad on vahel segamini

AIN VÄÄT

KUI MA TULEN OMA TOAST
EMA JA ISA JUURDE,
SIIS IKKA OMA ASJU TOAST
TOON KAASA NENDE JUURDE.

EMA KOHE SIIS KÜSIB:
«MIS ME LAPSEL ON VIGA?»
ISAGI PILK MINUL PÜSIB,
ET MIS SIIS LAPSEL ON VIGA.

EI MA SEAL PISSINUD PÜKSI,
ÜLEÜLDSE EI TEINUD PAHA.
LIIGA KAUAKS MA LIHTSALT ÜKSI
EMA-ISA KA JÄTTA EI TAHA.

Martin

HILLI RAND

Väga tore, et korterisse nr. 59 kolis uus
poiss nimega Martin-Alvar. Nüüd on siis
üks poiss juures, üks täitsapoiss, kes
annab alati oma jalgratast sõita ning
lubab oma koeraga jalutada.

Hoovis võib nüüd sageli kuulda:
«Martin-Alvar, kas sa õue tuled?»

«Võta pall ka kaasa!»

«Kas võib su koeraga jalutada,
Martin-Alvar?»

«Alvar, keeruta mind!»

«Ja mind!»

«Martin-Alvar!»

«Martin-Alvar!»

Aga siis ühel päeval see juhtus.

Martin-Alvar paistis olevat kuidagi
rõhutud ja õnnetu. Isegi pahane. Mitte
keegi ei olnud teda sellisena varem näinud.

«Mis sul täna viga on, Martin-Alvar?»
küsisid teised lapsed.

«Miks te mind kogu aeg niiviisi hüüate,
kas te narrite või?» purskas too.

«Misasja? Mismoodi hüüame?»

«Noh, miks te mind kogu aeg
perekonnanimega hüüate, kedagi teist ei
hüüta ju niimoodi, ikka ainult eesnimega.»

Segadus oli suur.

«Kuidas me sind perekonnanimega
hüüame, mis su perekonnanimi siis on?»

«Alvar!»

«Kuidas Alvar? Ja mis su eesnimi on?»

«Martin.»

«Kas ikka tõsiselt või? Kas su eesnimi
polegi siis Martin-Alvar?»

Alvar

Illustreerinud VIIVE NOOR

«Kujutage ette, ei ole!»

Seepeale sõnas Mati tasakaalukalt:

«Vabanda, Martin, aga me kõik arvasime, et su eesnimi on Martin-Alvar. Seepärast me kutsusimegi sind nii.»

«Martiniks ei hüüdnud me sind sellepärast, et segamini ei läheks,» seletas Eerik. «Seal vastasmajas on suur ja tige poiss ka Martin.»

Järsku taipas Martin, millest see kõik oli alguse saanud. Kui ta kolimispäeva õhtul oli tulnud koeraga õue jalutama, olid teised lapsed kohe tema vastu huvi tundnud.

«Kas sina oled see, kes kolis 59-ndasse korterisse?»

«Jah.»

«Ja see on sinu koer? Mis ta nimi on?»

«Snappe.»

«Aga mis su enda nimi on?»

«Martin Alvar.» Jah, täpipealt nõnda oli ta vastanud. Uhkelt, täiskasvanu moodi. Aga ega siis keegi polnud tahtnud ta perekonnanime teada saada. Teised olid pidanud seda eesnimeks ja kogu selle segaduse oli ta põhjustanud ise.

«Küll on kahju,» ohkas Anu,

«Martin-Alvar, see on ju nii ilus nimi.

Martineid on kõik kohad täis. Kas võib, et ma hüüan sind edaspidi ka nii? Mängime, et su nimi on Martin-Alvar Alvar!»

Ei, pole kerge elada, kui sul juhtub olema säärane perekonnanimi, mis on tegelikult eesnimi.

ÜLO SUURSAAR **Õhtul**

KUI LÖPPENUD LASTEEKRAAN,
ÖÖ LASKUNUD AKNA TAHA,
SIIS MAGAMA VÄIKENE JAAN
MITTE KUIDAGI MINNA EI TAHA.

TA KARDAB, ET VÕIB-OLLA KEEGI,
KES TEMA VARAST EI HOOLI,
TEEB TÜHJAKS TA MÄNGUMAJA,
ISTUB VINDISELT AUTO ROOLI.

Ühel ilusal päeval levisid Peedul kuulused, et kompostihunnikusse on asunud elama Kohutavalt Kole Loom. Kui kole ta just täpselt on, ei osanud keegi kirjeldada, aga midagi seesugust polnud Peedul enne nähtud. Õigust öelda ei olnud ka Kohutavalt Koledast Looma veel keegi lähemalt vaadata söandanud, sest kompostihunnikule ligi hiilimiseks pidi olema rinnus lausa lõvi süda.

Kass Tossal oli süda täiesti olemas, see asus koguni paremal pool — Tossa oli seetõttu üle terve Peedu kuulus. Sest kõigil teistel kassidel, koertest rääkimata, tuksus süda järelejätmatult vasakul, kuula kui palju tahad. Aga ometi oli see päris harilik kassisüda, mis pelgas, kui räägiti millestki Kohutavalt Koledast.

Esimene rääkija oli naabrite kass Kim, kes oma kolme pojaga oli aianurka jalutama läinud. Pärast ei saanud Kim tükk aega sõna suust.

«Ta pidi pojad peaaegu nahka pistma,» kurtis Kim lõpuks hingeldades. «Ja ta on nii kohutavalt kollane.»

Midagi lähemat ei andnud Kimilt välja pigistada — Kim oli juba kompostihunniku nurga juures pojad turjapidi hammaste vahele haaranud ja jalga lasknud.

«Küllap see oli tema, kes täna hommikul nii koledasti kraaksus,» arvas Tõnnu oma vesihalli kasukat lakkudes.

«Kohutavalt kollane ja kraaksub koledasti,» kordas Tossa. «Sihukest looma pole ilma

ASTRID REINLA
Tossa

pealgi olemas. Ma tean üht koera, kes on kollane, aga tema oskab ainult haukuda.»

«Unnata ei oska üks koer kindlasti mitte,» kinnitas Kim. «Mul on tunne, et just täna öösi kuulsin ma kompostihunnikust ka hirmsat undamist!»

Tossa süda tegi äreva jõnksu. «Ehk oli see

Illustreerinud RAIVO JÄRVI

õvisüda

mõni möödasõitev kaubarong?» küsis ta lootusrikkalt.

«Kaubarong kompostihunnikus?» imestas Tõnnu, endal karv turris. Tossagi pidi tunnistama, et kaubarong ei saanud kraaksuda ega olla kohutavalt kollane. «Me peaksime talle Kärri kallale saatma,» arvas Tossa viimaks. «Hundikoer on peaaegu niisama tugev kui

lõvi.» Aga Kärri pääses ketist harilikult alles hilja õhtul, ja pimedani oli terve igavik. Kim käsutas pojad verandale ega lubanud neil nina välja pista enne, kui nad on suurteks kõrtsideks kasvanud. Tõnnu lahkus õlgu kehitades — lõpuks ei elanud Kohutavalt Kole Loom ju tema aias, ja Peedul pidi kutsumata külalistega igaüks ise toime tulema.

Nõnda jäi Tossa üksi ja litsus ennast suurest hirmust lausa maadligi. Kas ei hiilinud keegi juba sõstrapöösas? Mis kollane vari seal männi taga vilksatas?

Tossa pidi hulk aega silmi hõõruma, enne kui sai aru, et see vari oli naabrite kirju kukk Peetrus, kes kompostihunnikusse vihmausse jahtima hiilis. Tossa ei tahtnud näha, kuidas

Kohutavalt Kole Loom Peetruse alla neelab, ja põgenes igaks juhuks elupuu otsa.

Kui aga Peetrus veerand tunni pärast ka kannad ligi hõikas, sai Tossale selgeks, et peale kõrvitsa ei olnud kompostihunnikus midagi kollast. Ja et kraaksunud oli sealsamas puuladvas pesitsev varesepere, kes nüüdki kanade kaagutamisest häirituna lendu tõusis. Undamise oli kohkunud Kim küllap ise takkajärele välja mõelnud. Aga see kõik ei takistanud Tossat õhtul teistele pidulikult kuulutamast, kuidas ta Kohutavalt Koleda Looma Peedult minema oli peletanud.

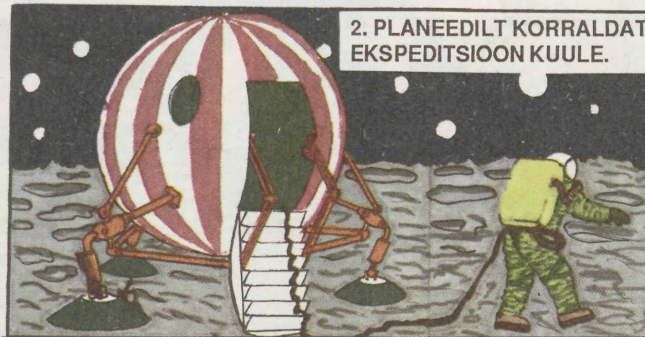
«Loom oli veel palju kohutavamalt kollane kui see kõrvits seal,» kinnitas Tossa, ja talle tundus, et temagi rinnus lööb nüüdsest peale lõvisüda — mis sest, et paremal pool.

VALLUTAJAD

1

Joonistanud ASSO ALTMÄE

1. KUNAGI TIIRLES
MEIE PÄIKESE-
SÜSTEEMIS MARSI JA
JUPITERI VAHEL ÜKS
PLANEET.
PLANEEDI ELANIKUD
SARNANESID
INIMESTEGA.

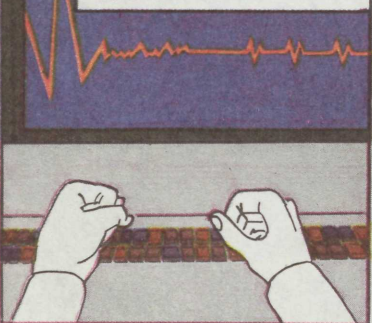

2. PLANEEDILT KORRALDATI
EKSPEDITSIOON KUULE.

3. REBENES KOSMO-
NAUDI HAPNIKUJUHE.

8. IME! SÜDAME-
LÖÖGID TAASTUVAD!

9. JUHTIMIS-
KESKUSE
EKRAANIL.

10. JUHTUS IME.
KOSMONAUT TÄITIS
OMA UURIMISÜLESANDE
JA PÖÖRUS
KODUPLANEEDILE.

11. MAANDUMINE
OLI ÕNNELIK.

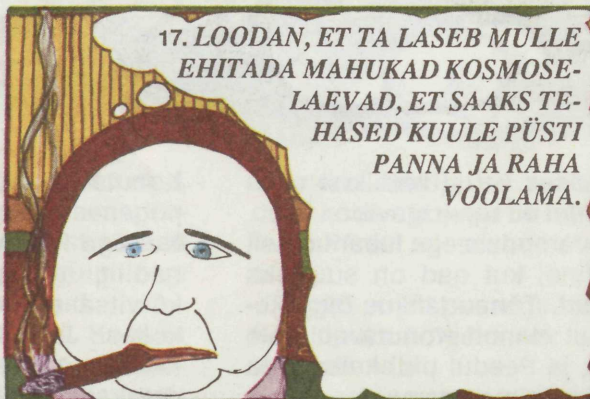

12. PÄRAST VÄIKEST
PUHKUST JUTUSTAS
KOSMONAUT OMA
MULJEID
AJAKIRJANIKELE.

16. OSTA KÕIK
KUU VALLU-
TAMISEKS
VAJA-
LIK

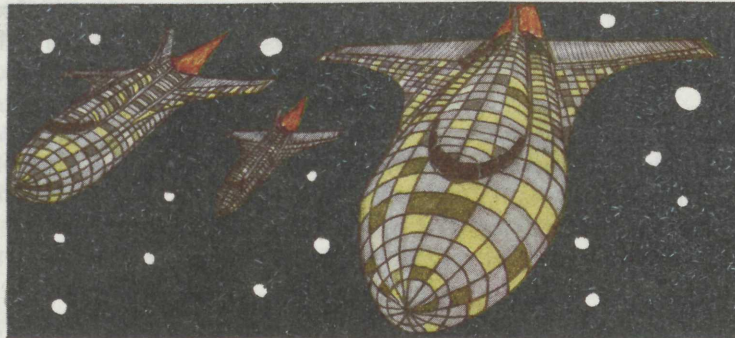
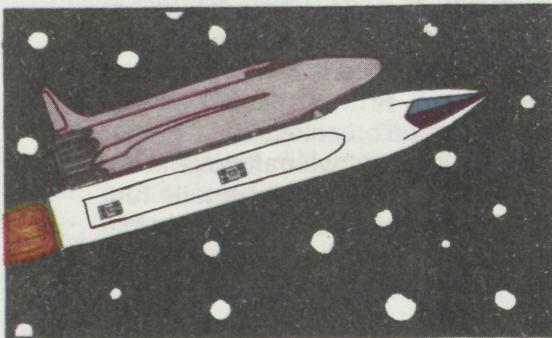

17. LOODAN, ET TA LASEB MULLE
EHITADA MAHUKAD KOSMOSE-
LAEVAD, ET SAAKS TE-
HASED KUULE PÜSTI
PANNA JA RAHA
VOOLAMA.

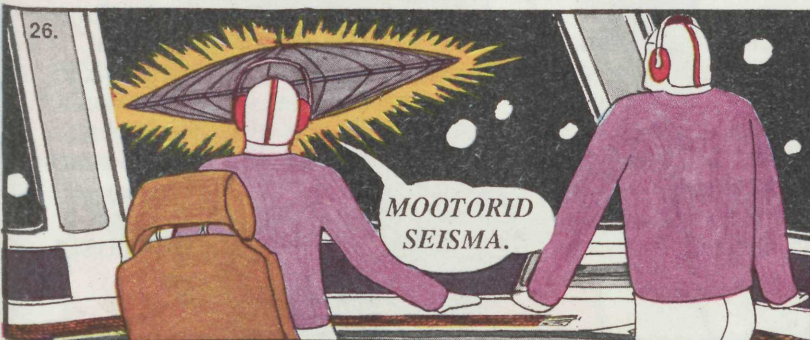
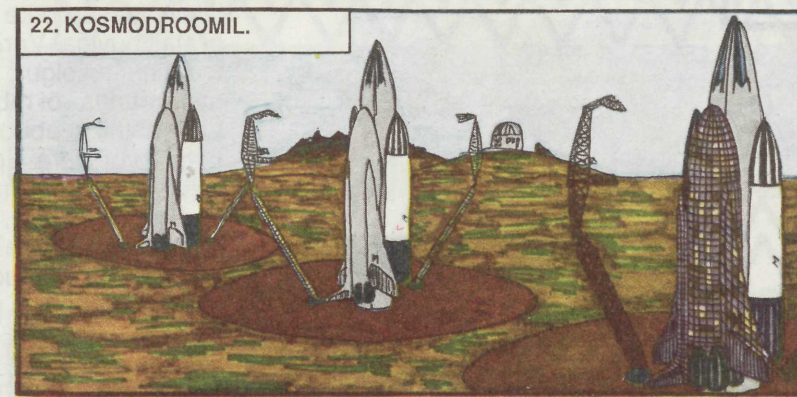
18. KOLM AASTAT VALMIS-
TATI MITMEKORDSE
KASUTAMISEGA
RAKETTE JA KONST-
RUEERITI KOKKU-
MONTEERITAVAD
TEHASEID.

19. KOLME AASTA PÄRAST RAKETITEHASES.

25. ÜHE LENNUKI KABIINIS.

Linavästriik

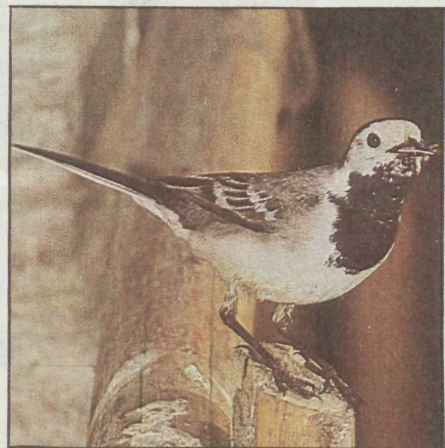
Üks esimesi linde, keda suitsupääsukese kõrval oma lapsepõlvest mäletan, on linavästriik. Mu tädi elas maal. Tal olid lehmad, hobune, kaks koera, kass, kanad ja häälekas hanekari. Pääsukeste pesa oli laudas ja linnud voorisid kogu suve poegi toites akna või ukseprao kaudu sisse ja välja.

Linavästriik tegutses lauda taga sõnikuhunnikul. Ta jahtis seal kärkseid. Enamasti jälitas ta neid oma juuspeente jalgadega imekiiresti joostes. Mõnikord haaras ta kärkse ka põgusal sööstul lennust. Kõige huvitavam tundus mulle linavästriku juures tema pikk saba, mida ta puhuti kiiremini, puhuti aeglasemalt üles-alla jõnksutas. Ent kui lind sirtsatades lendu tõusis, siis oli tema lend lainjas ja elegantne. Mulle tundus tookord, nagu peaks sellist lendu kaua ning hoolikalt õppima.

Kus oli linavästriku pesa seal tädi tagasihoidlikus majapidamises, seda ma teada ei saanud. Kuid seitsaadik jälgin linavästrikke ja nende askeldusi alati huviga. Varakevadest kuni oktoobrini, olgu siis taluõuel, mererannas või rabas.

Linavästriik saabub meile märtsi lõpu-päevil või vara aprillis. See sünnib just enne jäälagunemist ja vanarahvas räägib: et näe, linavästriik põrutab (oma pika sabaga!) jõgede jää katki. Nii ongi tast saanud «jäälöhkujat».

Jää lõhutud, sätib pikahännaline pislind pesa tegema. Rannakivide varjus, puujuure all, haluvirnas, müüriorvas või küüniräästas leidub linavästriku pesale sobiv koht. Mõnikord teeb ta pesa ka korka- või toonekurepesa alakorrusele, et siis suve jooksul kaks pesakonda järglasi üles kasvatada. Tuleb ka ette, et vahelduseks oma lastele sirgub pesas käopoeg. Linavästriikud ongi meil aed-lepalinnu ja kärbsenäpi ees käo kõige sagedasemad kasuvanemad.

Linavästriik käopojaga.

Pildistanud AAVO PÖLENIK

Kord nägin, kuidas linavästriike paar oma juba lendavat kasulast putukate ja ämblikega täita püüdsid. Kerge see igatahes ei olnud, sest käopoja näljakisa ei lakanud kogu päeva jooksul, nii ablas oli tema. Inimeste naabrusest hoolib linavästriik sellepärast väga, et see pakub alati sobivaid pesitsemispaiku ja piisavalt toitu.

Mune võib linavästriku pesas leiduda kuni seitse, poegi tavaliselt nii palju pole, on tavaliselt neli või viis või kuus. On juhtunud, et linavästriku poegadele hakkab toitu kandma ka naabruses elutsev lepalind või varblane. Palju noori linavästrikke ja pesapoegi langeb kasside roaks, sest

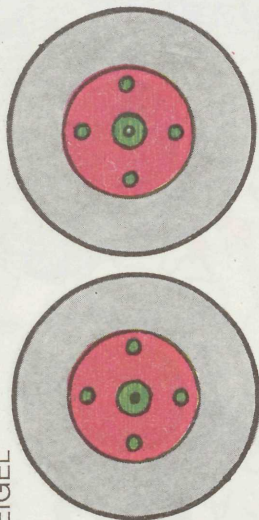
inimene pole veel ikka õppinud kasse pidama.

Iseloomu poolest on linavästriik üsna riikakas lind. Omasugused ja lähedalt sugulase lambahännilase kannatab ta ühisel toidulaulul veel kuidagi välja, aga teistega ei lepi sugugi. Linavästriku laul kõlab harva ja kui see midagi meenutab, siis vahest natukene suitsupääsukese vidistamist. Enamasti laulab ta siis, kui on erutatud. Rännuteele asuvad linavästriikud meilt juba augustis, kuid veel oktoobriski võib vahel linavästrikku kohata. Meie kevadisest jäälöhkujast saab siis itaallaste «lumetooja».

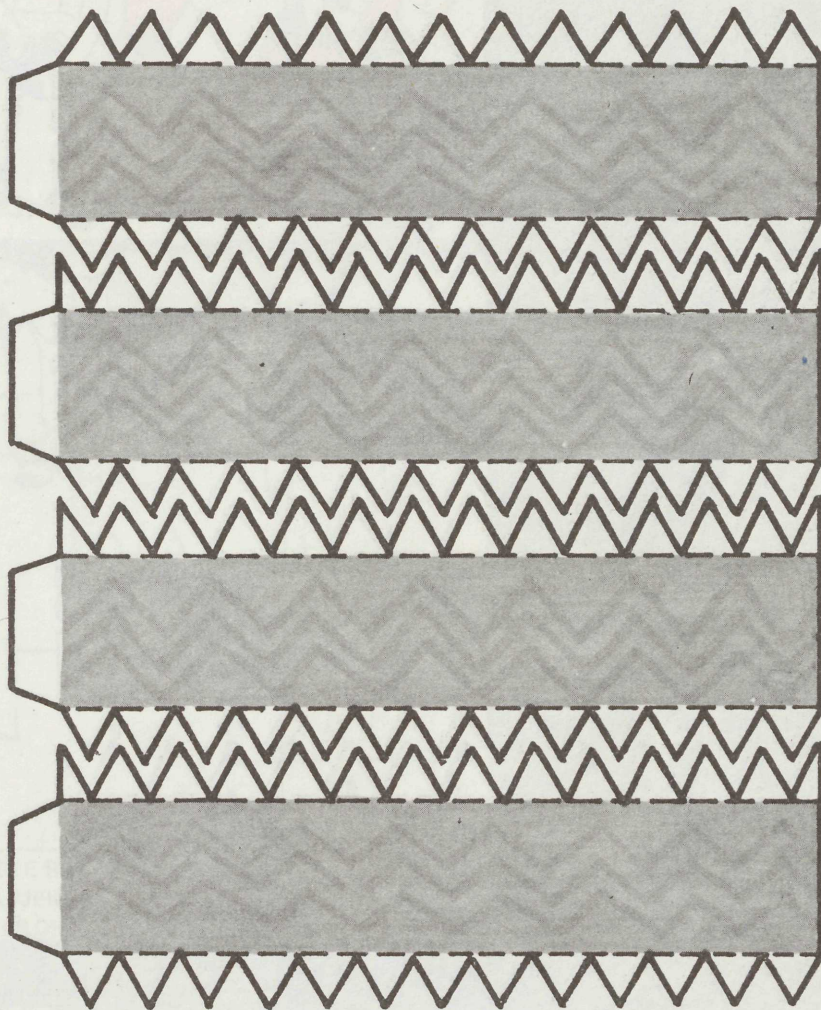
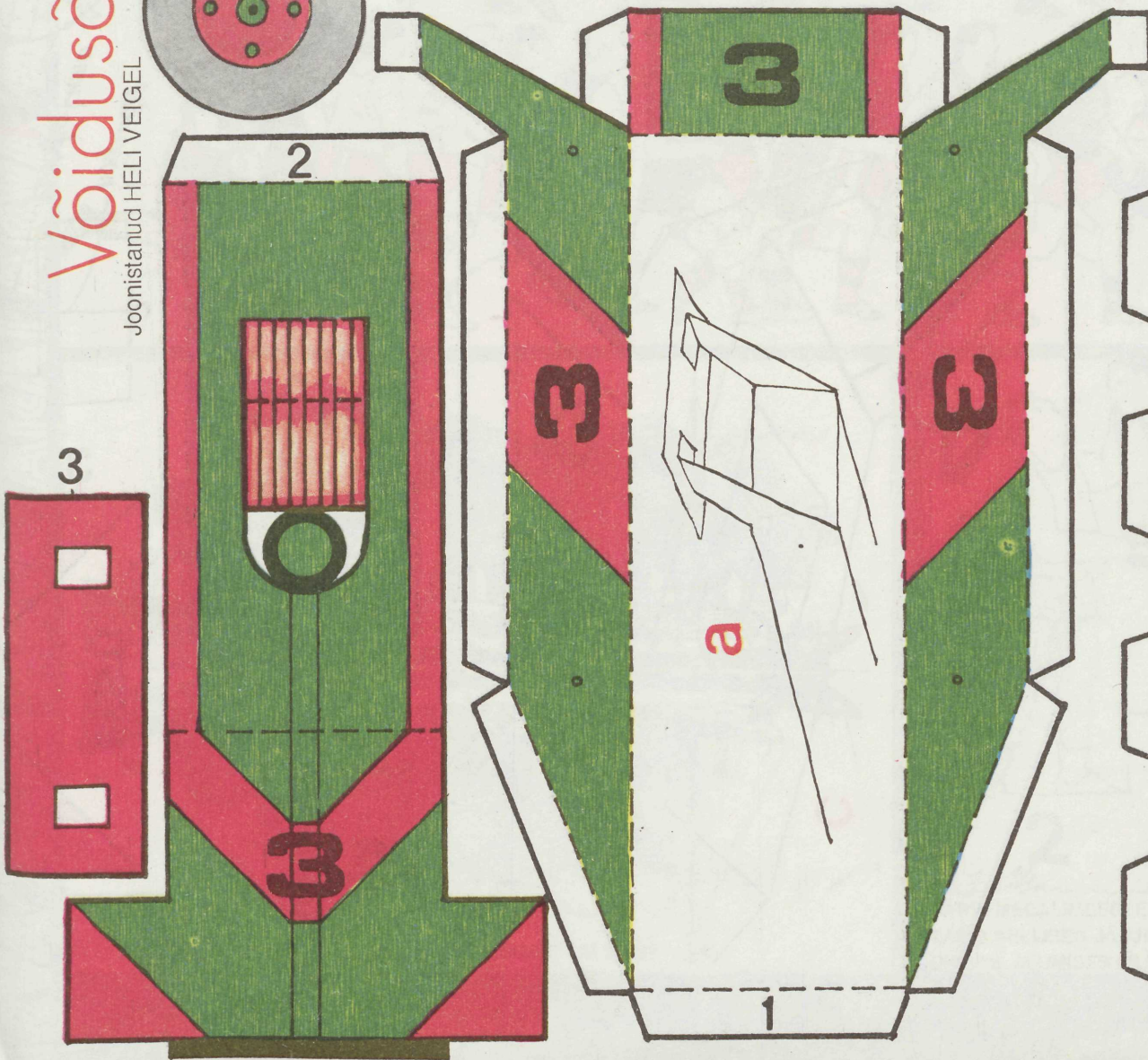
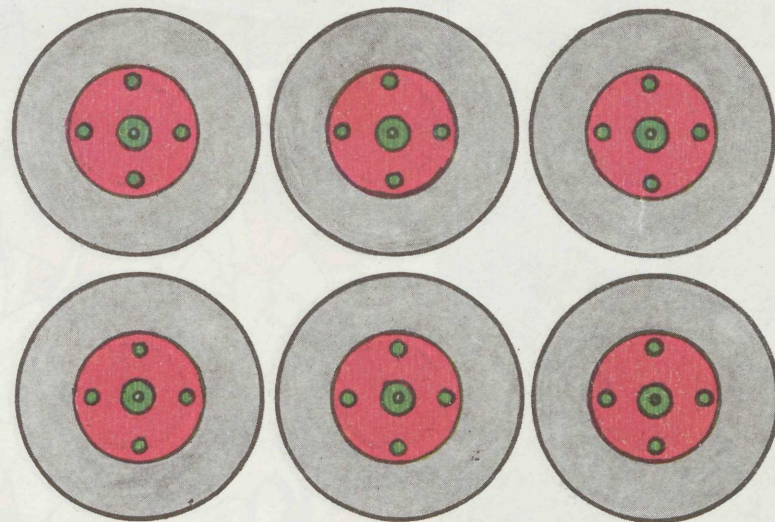
FRED JÜSSI

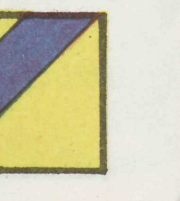
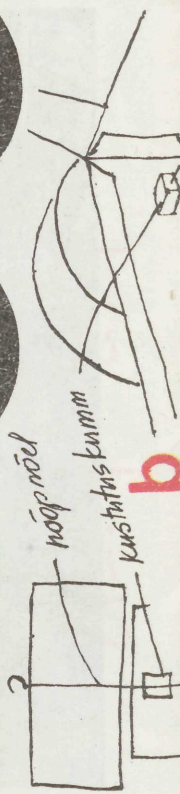
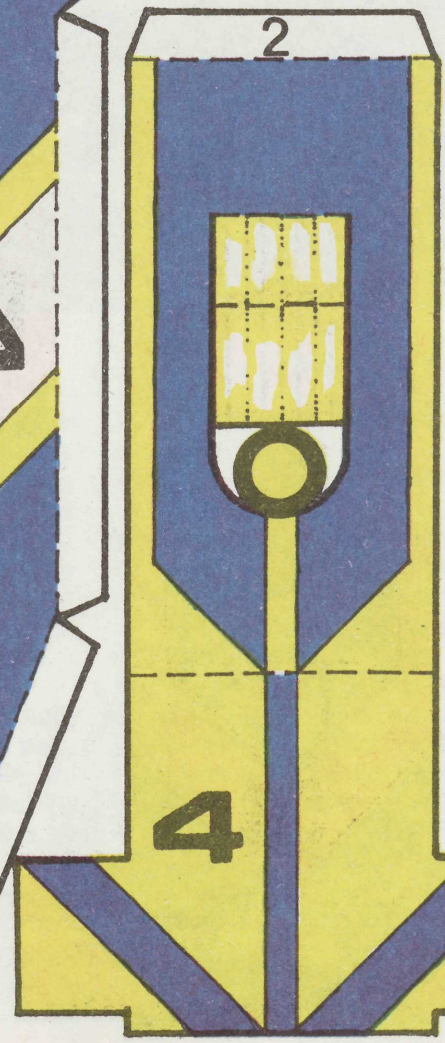
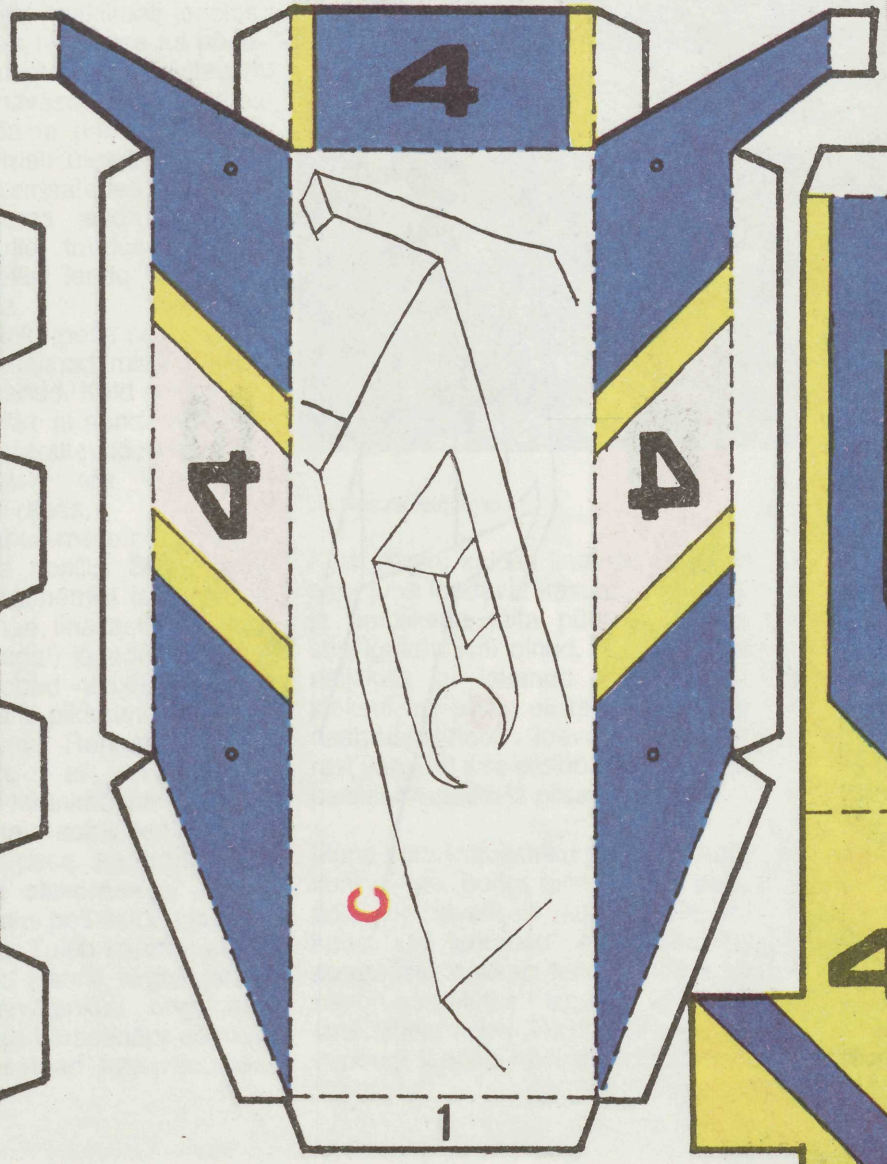
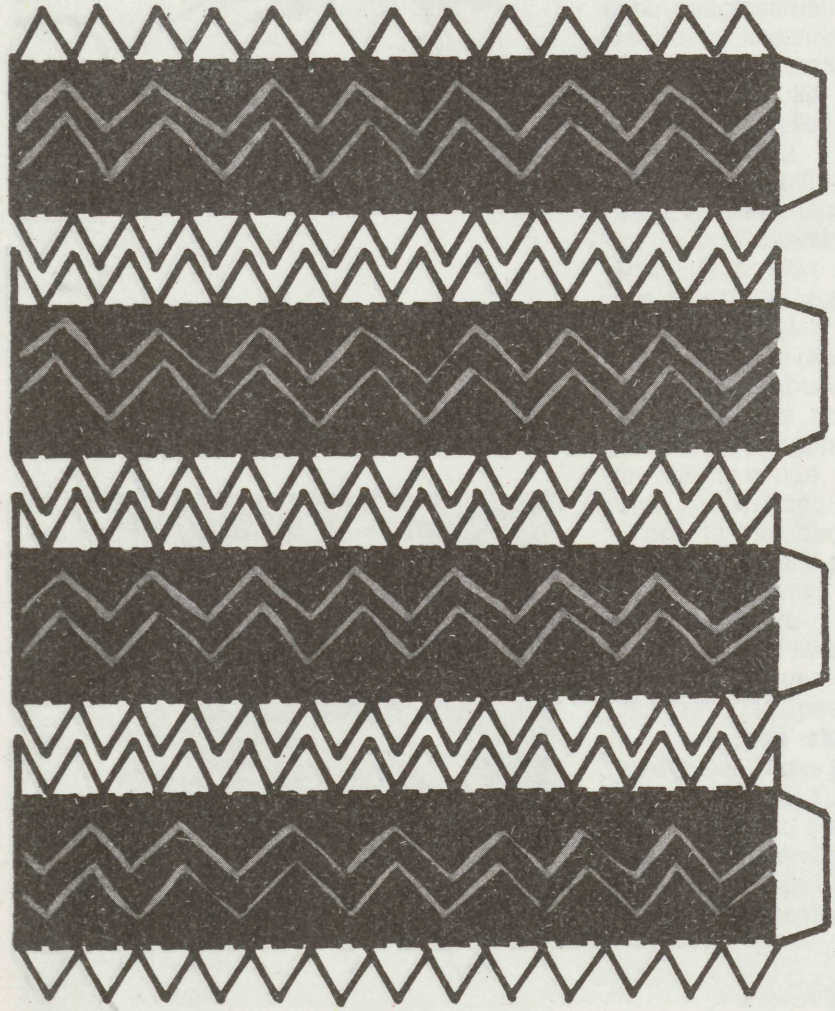
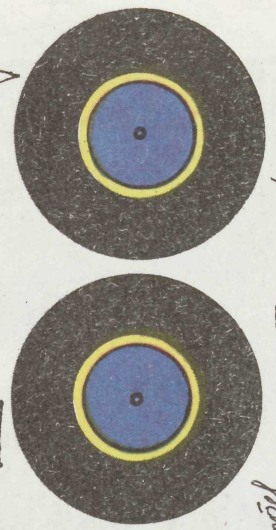
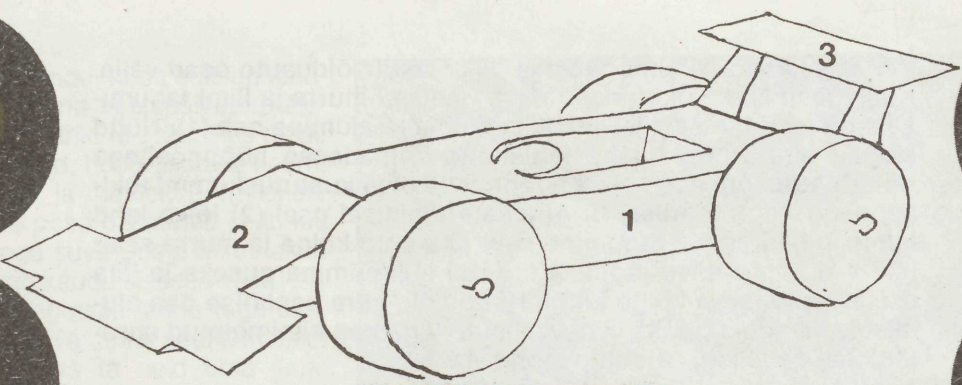
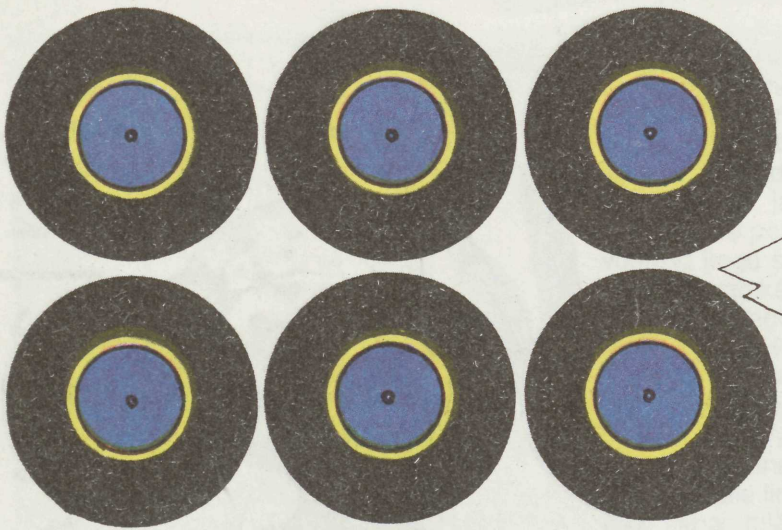
Võidusõiduauto

Joonistanud HELI VEIGEL

Vali üks käsitöölehe pooltest ja lõika võidusõiduauto osad välja. Kõigepealt liimi kokku neli ratast. Seejärel murra ja liimi tagumisest otsast joonise a järgi kokku autokere alumine osa (1). Nüüd kinnita sinna punktidega tähistatud kohtadesse nõõpnõeltega rattad. Autokere sees pista nõõpnõelte otsa kustutuskummi tüki-ke, nagu näha joonisel b. Autokere ülemisel osal (2) lõika lahti istme küljed. Istme tagumine serv jäta auto külge ja murra sealt iste alla, nagu näed joonisel c. Rool lõika ümmarguseks ja jäta esiservapidi auto külge kinni. Nüüd võid kere pealmise osa alu-misele liimida. Lõpuks liimi veel auto tagaotsa niinimetatud suru-tiib. See on jällegi näidatud joonisel a.

PUUST NUKUD

NUKUPÄID VOOLITI MÕNIKORD KA PUUST. VAHEL VOOLITI NUKU PEA JA KEHA ÜHEST PUUTÜKIST, KÄED-JALAD TEHTI AGA RIIDEST, VAHEL TEHTI RIIDEST TERVE KEHA. OSAVAMAD MEISTRIMEHED LÕIKASID PUUST KA NUKU KÄED JA JALAD NING KINNITASID NEED NAELTE VÕI KRUVIDEGA LIIKUVALT KEHA KÜLGE. NÄKKU NIKERDATI NINA, SILMAD JA SUU, VAHEL MÄRGITI ÄRA KA JUUSTEPIIR. KUI NUKU SILMAD SINISEKS, SUU PUNASEKS, KULMUD JA JUUKSED MUSTAKS VÄRVITI, SAI PUUST NUKUNÄGU PEEAEGU NIISAMA ILUS NAGU POENUKKUDEL.

...streerinud MARE HUNT